

Michel Hubaut, OFM

JSEM TVÉ MARNOTRATNÉ DÍTĚ

Jako marnotratné dítě, nevďečný syn,
jsem zrušil svůj vztah k Tobě, Otče.
Chtěl jsem si svůj život utvářet sám!
Hledat své štěstí daleko od Tebe!
Nepochopil jsem nezištnost Tvé lásky,
která byla mým domovem,
mým bohatstvím a mým životem.
Chtěl jsem si vzít své dědictví, okamžitě,
celé jen pro sebe.
Shrábl jsem Tvé dary jako pohledávku,
oslepen nevěděl jsem, co dělám.
Ty jsi mi, Pane, neřekl nic.
Nechals mě odejít do mých
vzdálených vysněných krajin,
kde jsem prohýřil všechno Tvé jmění.
Ten kousek života, ten kousek lásky
jsem prohýřil egoisticky, hltavě, žravě.
A když jsem všechno rozházel,
v mém srdci propukl velký hlad.
Hříchy jsou zemí hladu a nouze,
nechutenství a nedostatku.
Nyní neukojený složil jsem ruce
nad prázdnotou.
Šel jsem do sebe,
pocítil jsem žízeň po jiných věcech,
vzpomněl jsem si na Tvůj dům,
rozhodl jsem se, že vstanu a vrátím se.
Ty jsi mě spatřil z dálky;
Čekals mě dlouhý čas

na křižovatkách mých cest!
Běžel jsi mi naproti. Skryl jsi mě
ve své široké náruči.

Byl jsi dojat více než já.
Vůbec ses neptal na moji minulost.

Ty ji znáš.
Ty víš, že Tvoje dítě je nemocné.
Ty víš, jak hořkou zkušenost jsem udělal.
Dáváš mi nové šaty a nové sandály.
Přidáváš prostě další příbor
u rodinného stolu
a říkáš: jezme, oslavujme,
mé dítě se vrátilo!
Děkuji, Pane,
můj Otče, můj Domove, moje Lásko,
můj Živote,
nikdy nezapomenu,
že jsi nechtěl ponížení svého syna,
protože jsi chtěl, aby žil.

Světlo 24/2009

Poustevníci

V blízkosti pramene žilo několik poustevníků. Každý si postavil svou chýši a trávil své dny v hlubokém tichu meditací a modlitbami. Každý, uzavřený sám do sebe, se dovolával přítomnosti Boha.

Bůh by je rád navštívil, ale nepodařilo se mu najít cestu. To, co viděl, byly jen osamělé tečky v rozlehlé poušti.

Jednoho dne se však jeden z poustevníků musel nečekaně a nutně obrátit na druhého. Na zemi zůstala nepatrná stopa. Druhý poustevník mu návštěvu oplatil a stopa se prohloubila. I ostatní poustevníci se mezi sebou začali navštěvovat. Stávalo se to čím dál častěji.

Jednou se Bůh, kterého dobří poustevníci stále vzývali, podíval shora a uviděl pavučinu stezek, které navzájem spojovaly chýše poustevníků. Celý šťastný řekl: „Konečně ano. Teď už mám cestu, abych je mohl jít navštívit.“

Bruno Ferrero, převzato z HLASu od Panny Marie 3/09, občasníku farnosti Žarošice

Moudrost ve verších

NEVĚŘ VŠEMU, CO Z PERA VYJDE,
K PŘÍRODĚ VŠAK NAKLOŇ SLUCH.
V KNIHÁCH MLUVÍ JENOM LIDÉ,
V PŘÍRODĚ VŠAK MLUVÍ BŮH.